nrc.nl›

N.B. Het kan zijn dat elementen ontbreken aan deze printversie.

Een bijna perfecte cd. Was dat nu echt de bedoeling?

Toef Jaeger 17 april 2009 Leestijd 1 minuut

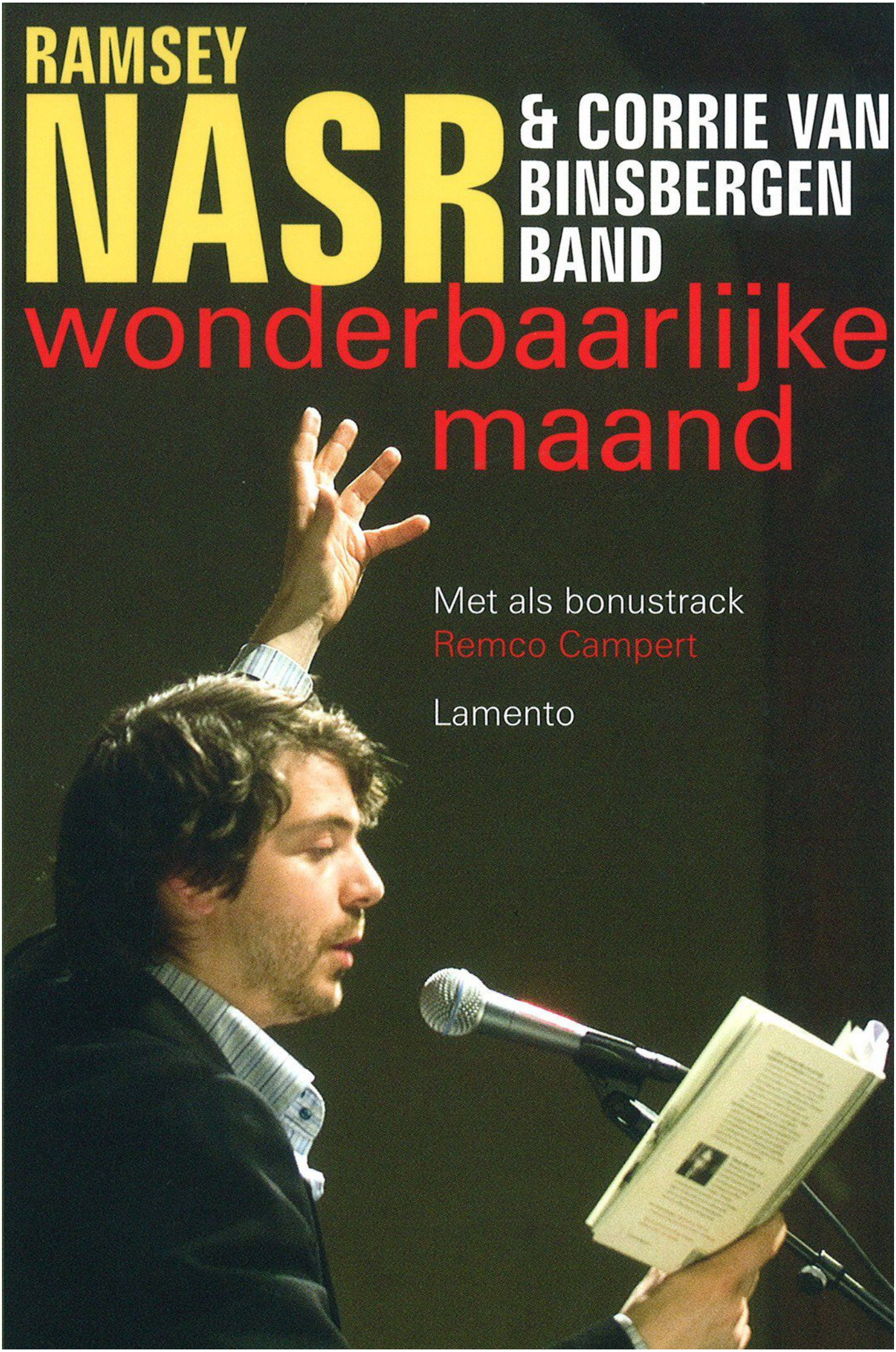
RAMSEY
NASR
& CORRIE VAN
BINSBERGEN
BAND
wonderbaarlijke
maand
Met als bonustrack
Remco Campert
Lamento

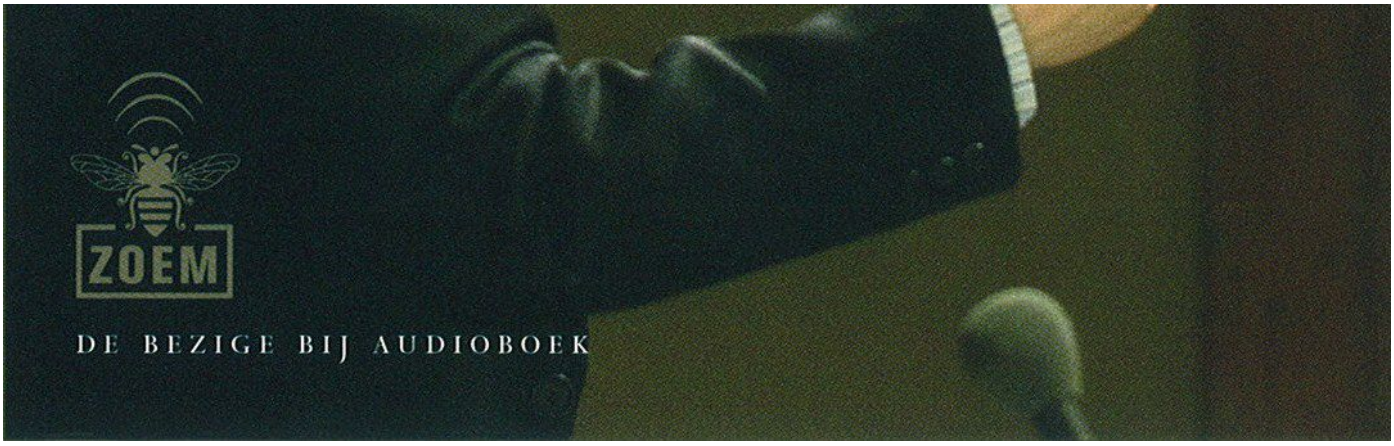

Ramsey Nasr & Corrie van Binsbergen Band: Wonderbaarlijke maand. 38 minuten. Zoem, €17,50

Ramsey Nasr & Corrie van Binsbergen Band: Wonderbaarlijke maand. 38 minuten. Zoem, €17,50

Corrie van Binsbergen maakt er geen geheim van dat ze de concerten in de reeks Schrijvers in concert alleen op cd uitbrengt als ze tevreden is met het resultaat. Onlangs verscheen Wonderbaarlijke maand, een coproductie met Ramsey Nasr. De opnames zijn vier jaar oud en dat maakt achterdochtig. Dat Nasr sinds kort Dichter des Vaderlands is zal de reden zijn om de opnames alsnog uit te brengen.

Wat blijkt? Deze cd is vrijwel perfect. Nasr is zo'n dominante en theatrale voorlezer dat hij niet van de muziek zal verliezen, maar hij luistert tegelijkertijd zo goed dat hij er knap op kan inspelen. De muziek is functioneel waar het moet, exuberant waar het kan.

Prettig is vooral dat er geen sprake is van effectbejag, dus bij regels als 'vergeleken bij Liberiaanse rebellen is ook groepsverkrachting poëzie' wordt de muziek niet boos. En ook bij 'bse mkz dioxine varkenspest' benadrukt de muziek eerder het absurde van het gedicht dan het immorele van de bio-industrie: 'dag gijs het leven zit erop mijn jong/ er werd niet veel gelachen dat is waar/ maar zie het ook van onze kant de dood/ wat is de dood het is maar een gebaar'.

Dat kan je interpretatie noemen en de afstand tussen muziek en tekst is daarmee wat groter, maar voor de luisteraar is dat geen probleem. Nasr komt helder over het voetlicht, en de muziek krijgt alle ruimte; tijdens de gedichten houdt de band zich in, en tussen de gedichten gaat de band los. Kortom, alles klopt.

Waarom zo lang gewacht? Misschien omdat de cd kort is - met een toegift van Remco Camperts niet nieuwe 'Lamento' is het geheel maar net tot acceptabele lengte opgerekt.

Er blijft eigenlijk maar één optie over: het geheel was voor Van Binsbergen té perfect. Ze houdt van muziek die wringt, schuurt, niet helemaal klopt, de bocht uit vliegt. Ze koestert de momenten dat het even misgaat, waar je kunt horen dat er ter plekke iets nieuws gebeurt. Van Binsbergen excelleert in een soort gestructureerde waanzin die met Frank Zappa te maken heeft. Constant hoor je dat de gitaar in een orkaan van geluid kan openbarsten, maar dat gebeurt maar af en toe. Het is typerend voor de ruimte die Van Binsbergen geeft dat een van de hoogtepunten een fragment van Penderecki's strijktrio is - en ook dat past volmaakt.

Een versie van dit artikel verscheen ook in NRC Handelsblad van 17 april 2009